

SZUKANIE AUTORYTETÓW I OTWARTOŚĆ NA WYCHOWANIE

Młodzi oczekują, że ktoś pomoże im uporządkować ich wewnętrzny świat pragnień i ambicji według hierarchii wartości, która pozwoli na pełny rozwój ich człowieczeństwa i szczęśliwe życie. Często spotykane wśród młodzieży bunt, sprzeciw czy wyostrzony krytycyzm wypływają nie tyle z pragnienia odrzucenia tradycji i otrzymanego dziedzictwa, ile raczej z niezgody na zło istniejące w świecie. Zachowania te są po części przejawem rozwoju samodzielności, chociaż w większym stopniu wydają się znakiem poszukiwania autorytetów na miarę wielkich ideałów młodości. Młodzież szuka mistrzów, przy których mogłaby się uczyć trudnej sztuki życia i wzrastania w mądrości, szuka kogoś, kto zna prawdę o człowieku, świecie i Bogu i stara się nią żyć. Poszukuje świadków autentycznych i wiarygodnych, których można naśladować i którym można powierzyć najbardziej intymne tajemnice.

Niewątpliwie takiego właśnie mistrza młodzi czasu Jana Pawła II – o czym, podobnie jak wielu moich rówieśników, mogę zaświadczyć – widzieli w jego osobie. Jako wieloletni duszpasterz młodzieży, rozmawiał on z nimi o ich młodości na płaszczyźnie partnerskiej. Trzeba podkreślić, że Papież nie koncentrował uwagi młodzieży na sobie. Był autorytetem „przezroczystym”, który kierował jej umysł, serca i wolę ku autorytetowi Boga¹⁴.

Młodzież czasu młodości Jana Pawła II była otwarta na wychowanie. To samo można powiedzieć o młodzieży współczesnej, a widocznym tego znakiem pozostaje choćby fakt jej licznego i aktywnego udziału w Światowych Dniach Młodzieży. Szczególne nawarstwienie zagrożeń, niebezpieczeństw i kryzysów we współczesnym świecie sprawiało i sprawia, że życie jawi się młodym ludziom jako szansa, a jednocześnie jako wielka niewiadoma. Zagubiona, często zwiedziona i nieufna młodzież oczekuje, że ktoś wzbudzi w niej nadzieję i wskaże sposób na autentyczne bycie sobą. Młodzi szukają kogoś, kto w nich uwierzy. Gdy spotykają się z życzliwością i zrozumieniem ze strony dorosłych, chętnie podejmują dialog. Poczucie bezpieczeństwa i swobody oraz pewność, że zostaną wysłuchani, sprawiały, że młodzi przybywali na spotkania z Janem Pawłem II, by rozmawiać o sprawach wielkiej wagi. Przychodzili z pytaniami o charakterze egzystencjalnym, religijnym, społecznym oraz moralnym, co świadczyło o ich wielkiej otwartości i zaufaniu.

Jan Paweł II uważał, że młodzi są w stanie przyjąć, zapragnąć i zaakceptować to, co zostanie im ukazane jako szlachetne, dobre, piękne i prawdziwe. Podejmując dialog z młodymi, wskazywał nie tylko na szanse i możliwości tkwiące w młodości, ale też na sposoby ich realizacji w kontekście ewangelicznego orę-

¹⁴ Szerzej na ten temat zob. A. R y n i o, *Jan Paweł II jako nauczyciel i wychowawca*, w: *Wezwał nas do świętości*, red. M. Kowalik, Polichna, Lublin 2010-2011, s. 31-36.

dzia. W sposób szczególny akcentował potrzebę podjęcia Bożego wezwania do budowania cywilizacji miłości, przyjęcia określonych wartości, zaangażowania społecznego i apostołskiego oraz samowychowania. W wypowiedziach Jana Pawła II powraca myśl – do której przywiązywał szczególną wagę – że ukazywana młodym prawda o człowieku sprawia, iż pragnienia ich sięgają coraz wyższego poziomu. Papież wiedział, że jeśli rozbudzona zostanie w młodych świadomość ich powołania, wartości życia i godności człowieka, to będą oni w stanie przyjąć nieraz bardzo trudne wymagania i podjąć odpowiedzialne zadania.